

Terapie golfem: rozhovor se studentem Lukášem Šnoblem

4.2.2025 - Zuzana Paulusová | Univerzita Pardubice

Jako malý chlapec se musel vypořádat s mozkovou obrnou a později i s psychickým handicapem.

Mohl se před světem schovat za počítač, nebo začít bojovat s osudem. A tak se bil. Dneska stojí student Fakulty filozofické Lukáš Šnobl na golfovém hřišti a jeho handicap ho rozhodně neomezuje. Loňská světová jednička naopak dokazuje, že v plnění snu není překážkou.

Jsem na golf dobře oblečená? Vím, že to má svá pravidla...

Říká se tomu golfová etiketa. Specifické normy chování i oblékání jsou v golfu historicky velmi silně zakořeněné. Nejsou povoleny například modré džíny, sportovní trička bez límce a u žen třeba tílka s úzkými ramínky. Džíny sice nemáte, ale mikina s tkaničkami vhodná není. Vestu byste měla mít sportovnější a chybí vám i golfové boty (smích).

Bez nich na hřiště nemůžu?

Můžete, ale pro hru je lepší mít boty se speciální podrážkou, která při hře nepodkluzuje a umožní hráči opřít se do rány přesně, jak potřebuje.

Jsme na golfovém hřišti nedaleko Pardubic. Tady trénujete?

Ano, tady bývám hodně často. Mám to při cestě z Hradce do Pardubic, kam chodím do školy. Je to standardní golfové hřiště s 18 jamkami a patří mezi nejnáročnější golfové hřiště v České republice. Existují ale i menší hřiště, která mívají pouze devět jamek a ty se pak chodí dvakrát. Během hry tak nachodíme třeba i deset kilometrů.

To už je menší túra. Jak to zvládáte?

Dneska už dobře. Ze začátku to pro mě bylo hodně náročné a byl jsem velmi vyčerpaný. Při odpalu člověk zapojuje mnoho svalů, soustředí se na konkrétní pohyb, sílu odpalu a když k tomu přičtete to chození, je to dost namáhavé. Při turnajích EDGA a CZDGA využívám k pohybu po hřišti takové to malé vozítko – buginu.

Vy totiž nejste běžný golfista...

To nejsem. Oproti zdravým golfistům mám totiž dva handicapy.

Jak to myslíte?

Všichni golfisté mají handicap golfový. Konkrétní číselná hodnota handicapu vyjadřuje schopnosti každého golfového hráče. Čím je handicap nižší, tím lépe. Jeho maximální hodnota je 54, tu mívají začátečníci, a minimální prakticky neexistuje. U nejlepších amatérských hráčů světa se pohybuje okolo + 4, u profesionálů se neuvádí. Tiger Woods v době své největší slávy měl teoretický handicap + 8. Můj je momentálně 9,6.

A vy k tomu máte ještě zdravotní handicap...

Narodil jsem se předčasně a postihla mě dětská mozková obrna, kvůli které mám ochrnutou pravou polovinu těla. V dětství mi psycholožka ještě diagnostikovala Aspergerův syndrom, kvůli kterému mívám potíže v komunikaci i běžném sociálním chování.

Na první pohled ale váš handicap není vůbec vidět.

Tomu pomohl právě golf, který mě neuvěřitelně posunul po všech stránkách. Svaly získaly na síle a částečně jsem rozpohyboval ruku i nohu. Teď jsem dokonce schopný odchodit celý turnaj po svých a po jeho skončení bych klidně pokračoval dál (smích). A zlepšil jsem se i v komunikaci s lidmi, nemám z nich už takový strach a už dokážu některým také důvěřovat.

Kdo je váš vzor?

Když se kouknete na můj vozík, je to jasné (smích). Samozřejmě Tiger Woods. Z handicapovaných golfistů je to Manuel De Los Santos z Dominikánské republiky, který v 18 letech přišel o nohu a chodí o berlích. S přehledem zvládne s jednou nohou ujít 18 jamek. Párkrát jsem se s ním setkal, společně jsme trénovali a popovídali si.

Míváte nějakou taktiku?

Vždycky studuju plánek jamky, abych viděl vzdálenosti překážek a mohl s tím při odpalu počítat. Podle toho odvíjím ránu, abych si přihrál na určitou vzdálenost.

Jaká překážka je pro vás nejhorší?

Magnetem pro míčky je vždycky voda. Ale pro mě je nejhorší písek, protože v něm kvůli pravé noze hůř držím stabilitu. Když se mám otočit, tak mi noha většinou ujede dozadu a potom to netrefím tak, jak bych chtěl.

Zohledňujete při odpalu i okolní podmínky?

Jasně, hodně záleží, jestli a jak moc fouká vítr, jaká je vlhkost vzduchu, jestli je teplo atd. Podle toho pak vybírám i konkrétní hůl.

Proto jich máte v bagu tolik?

Každá z nich se hodí pro jiný odpal. Podle pravidel jich můžu mít maximálně až 14. Máme čtyři takové hlavní typy holí. Dřeva (woods) se používají na delší odpaly, železa (irons) slouží naopak pro ty kratší, wedge jsou určeny pro hru do 100 metrů od jamky a z horších pozic, jako je hra z písku nebo vysoké trávy, a pomocí putterů (putters) doklepáváme míček do jamky. Nemůžu proto sáhnout po jakémkoliv holi, musím její výběr dobře promyslet.

Vybrat správný míček je také taková věda?

Míčky jsou jen dvojí – pro hru a tréninkové. Je přesně daná jejich hmotnost i průměr. Na povrchu každého golfového míčku je okolo 400 důlků – dimplů, které zlepšují aerodynamiku letu. Takto tvarovaný míček má oproti tomu hladkému až dvojnásobný dolet.

Můžete se na soupeře nějak připravit?

Soupeři se úplně přecíst nedají. Před turnajem se většinou dívám na seznam přihlášených. Podle jejich golfového handicapu si udělám představu, jak na tom výkonnostně jsou, můžu předvídat, s kým

asi turnaj půjdu.

Proč jsme dneska na hřišti úplně sami?

Pomalu končí sezona a venku už se skoro nehraje. Přes zimu golfisté většinou trénují uvnitř na speciálním trenažeru, který snímá dráhu hole, rychlost míčku, kudy vedu švih a jak švihnu. Trochu ohřát se dá ještě na pár turnajích v zahraničí.

Chystáte se někam?

V druhé polovině ledna se hrají v Portugalsku dva mezinárodní turnaje a aspoň na jednom bych si rád zahrál. Ve škole budu mít zrovna zkouškové období, takže by to šlo zvládnout.

Jaké golfové úspěchy máte na svém kontě?

Když začínal semestr, byl jsem v Německu na mistrovství Evropy, kde jsem se umístil na čtvrtém místě, i to je ale super výsledek. Vloni jsem byl v Praze stříbrný na turnaji Czech Disabled golf Masters a vicemistr ČR na turnaji Czech Disabled golf Open, kde jsem byl letos v kategorii Mistr ČR až třetí. Dlouho jsem byl světová jednička v žebříčku EDGA v kategorii Nett, tedy s vyrovnáním handicapu. Nikdo z juniorů u nás nic podobného nedokázal. Teď se držím v celosvětovém žebříčku na 30. místě, v juniorské kategorii na čtvrtém.

Jaká byla vaše cesta ke golfu?

Když řeknu trnitá, tak je to asi málo výstižné. Začátky byly šíleně těžké. Teď už se tomu směju. Musím ale říct, že sám jsem si golf nevybral, ani by mě to nenapadlo. To golf si vybral mě.

Jak to?

Snažili jsme se s mamkou najít pro mě nějaký sport, abych pořád neseděl u počítače. U nás v Polici nad Metují ale u všech sportů vyžadovali ten nejlepší výkon nebo preferovali v uvozovkách zdravého člověka, a já jsem v té době ani jedno nesplňoval. Až na nás jednou na internetu vyskočila pozvánka: Pojďte hrát golf pod broumovskými stěnami. Mamku to hned zaujalo a druhý den navíc potkala kamaráda, který shodou okolností golf trénuje. Řekl jí, ať určitě přijdeme podívat.

A tak jste přišli...

Jasně. Hned mi ukázali golfové hřiště, vysvětlili, co a jak, dali mi do ruky hůl a můj první míček a řekli: „Hraj!“ Jakákoliv fyzická aktivita pro mě byla tehdy hodně náročná, i přesto to ale byla obrovská zábava. Snažil jsem se stůj co stůj trefit holí tu zatraceně mrňavou kuličku (smích).

Kdy jste začal brát golf opravdu vážně?

Od té první rány. Hodně tomu pomohlo i to, jak mě v klubu Grosshof Broumov mezi sebe okamžitě přijali. Majitelé, trenér, děti i další členové klubu byli taková velká rodina, dokázali poradit, podpořit a radovat se s hráčem. Na to jsem do té doby nebyl vůbec zvyklý. Už na základní škole jsem býval z kolektivu spíš vyloučený, moc mě kvůli mému handicapu nebrali a nikdo se se mnou nebavil...

Máte pořád ten svůj první míček?

Jojo, mám ho, ale je doma někde zahrabaný.

Kolik odpalů máte od té doby za sebou?

Tak milion (smích). Co jsem dostal hůl do ruky, trénuju, jak se naskytne příležitost, a vidím, že se postupně zlepšuju. Ze začátku jsem byl rád, že vůbec trefím míček. Když dneska neletí tam, kam chci, nejsem vůbec spokojený.

Býváte naštvaný?

Když je to rána, kterou chci opravdu trefit a dávám si na ní záležet, tak jo. Měl jsem dokonce období, kdy hole lítaly všemi směry a hodně jsem se vztekal. Teď už se snažím držet (smích).

Kdo je vaším největším fanouškem?

Určitě moje mamka. Bez ní bych nemohl hrát ani studovat na univerzitě.

Co studujete?

Studuju filozofii a religionistiku na Fakultě filozofické. K tomuto oboru mě přivedl můj asistent na střední škole grafiky. Je silně věřící a vždycky jsme diskutovali o různých tématech, probírali nejrůznější situace v životě nebo náboženské obrazy. Začal jsem víc přemýšlet o tom, proč se dějí věci tak, jak se dějí, a co nás to má třeba naučit, co si z toho máme vzít.

Pomohlo vám to lépe pochopit i váš životní osud a vyrovnat se s ním?

Samozřejmě, v úžasné partě handicapovaných sportovců jeden žasne, s čím vším se může člověk vyrovnat, jak golf dokáže „léčit“ nejen tělo, ale i duši. Golf je jediný sport, kdy může hrát za stejných podmínek profesionál s amatérem, dítě s dospělým, zdravý s handicapovaným, bez rozdílu pohlaví a vyznání víry. V lese na procházce byste mě nepotkali, ale na hřišti jdu každou volnou chvíli.

Čím je pro vás golf?

Golf je pro mě droga a já jsem na ní závislý. Tuhle parafrázi citátu používám rád. Je od Jamese Huntta a moc se mi to přirovnání líbí. Je hodně výstižné, protože od jakékoliv závislosti se člověk těžko odpoutává. S golfem je to stejné, koho chytí, toho už prostě nepustí.

Jste na sebe pyšný za to, co jste dokázal?

Vlastně jo. Vůbec jsem si nemyslel, že u golfu tak dlouho vydržím. Dostal jsem se úplně jinam, než kdybych doma seděl za počítačem. Někdy mám pocit, že se mi to vše, co dělám nebo kde jsem byl, jenom zdá, to bych bez golfu nedokázal.

TEXT Zuzana Paulusová : FOTO Adrián Zeiner

Tento text najdete v exkluzivním vydání časopisu Univerzity Pardubice MY UPCE, vydání z prosince 2024, v tištěné i on-line podobě.

<https://www.upce.cz/terapie-golfem-rozhovor-se-studentem-lukasem-snoblem>